

Sygn. akt I Cz 403/13

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Zamościu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący: Sędzia SO Teresa Bodys /spr./

Sędzia SO Barbara Krukowska

Sędzia SO Dariusz Krzysiak

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2013 roku w Zamościu

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko S. L.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej

od pkt II wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu

z dnia 2 sierpnia 2013 roku, w sprawie sygn. akt I C 716/13

postanawia: 1. oddalić zażalenie,

2. tytułem kosztów postępowania zażaleniowego zasądzić od pozwanej S. L. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. 150.-/ sto pięćdziesiąt / złotych.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Zamościu oddalił powództwo (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko S. L. dając wyraz temu rozstrzygnięciu w pkt I-szym wyroku. W pkt II Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej 1 145,11 zł.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł o treść art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 99 kpc i § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu /Dz.U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm./.

Koszty obejmują: wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600 zł, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, wydatki dotyczące tłumaczenia dokumentów na język polski 528,11 zł. Łącznie kwota wynagrodzenia to 1 145,11 zł.

Zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w pkt II wyroku złożyła strona pozwana.

Zarzucając naruszenie przepisów postępowania cywilnego – art. 98 § i § 3 kpc uznając, że nie mogą być uznane za niezbędne wydatki związane z kosztem dojazdu pełnomocnika strony pozwanej do Sądu, co spowodowało nieuwzględnienie wniosku pozwanej w zakresie zasądzenia kosztów dojazdu na rozprawę na trasie W. – Z..

Nadto skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /Dz. U. nr 163 poz. 1349/ poprzez uznanie, iż nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające zasądzenie opłaty z tytułu zastępstwa procesowego w wysokości przekraczającej stawkę minimalną określoną w § 6 powyższego Rozporządzenia.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i cyt.: „zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów przejazdu pełnomocnika pozwanej na trasie W. – Z. – W. w dniu 25 maja 2013 r. i 29 lipca 2013 r. wg złożonego spisu kosztów”.

Nadto skarżąca wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej określonej Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. oraz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Zamościu zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione zarzuty w zażaleniu nie mają oparcia prawnego.

Tutejszy Sąd w pełni podziela argumentację prawną, którą posłużył się Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu rozstrzygnięcia i zasadach orzeczenia o kosztach procesu.

Bezspornie zastosowanie w niniejszej sprawie podstawy z art. 98 § 1 i 3 kpc przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu przy przyjęciu odpowiedzialności za wynik sprawy, było właściwe.

Słusznie przywołał Sąd Rejonowy w Zamościu art. 98 § 1 kpc i tym przepisem posłużył się bowiem przepis ów odsyła do przesłanek wynagrodzenia pełnomocników uregulowanych w przepisach szczególnych, a tymi przepisami są obecnie postanowienia Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /Dz.U. Nr 163 poz. 1349/.

Sąd rozstrzygając o kosztach procesu winien przyjąć za podstawę ustalenia w przedmiocie wynagrodzenia określone pomiędzy radcą prawnym a jego mocodawcą lecz jednocześnie dokonać kontroli czy mieszczą się one w granicach stawek określonych przywołanym wyżej Rozporządzeniem.

Tak stanowi treść art. 98 § 3 kpc i taki też pogląd wyraził również Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach – między innymi w orzeczeniu z 23 listopada 2000 r. OSNC 2001 Nr 5 poz. 66.

Także w przedmiocie możliwości przyznania przez Sąd pełnomocnikowi strony wygrywającej proces zwrotu kosztów stawiennictwa w Sądzie Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że strona przegrywająca proces zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi zastępowanemu przez pełnomocnika będącego adwokatem koszty jego przejazdu do Sądu, jeżeli w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Taki pogląd wynika między innymi z orzeczeń: z 18 lipca 2012 r. III CZP 33/12 Biul.SN 2012/7/8, z 30 stycznia 2013 r. – CZ 82/12 /Lex Nr 1293865/.

Ocena w zakresie celowości obrony i celowości dochodzonych praw pozostawiona została ocenie sędziowskiej w kontekście stanu faktycznego każdej sprawy.

Analiza materiału dowodowego niniejszej sprawy dowodzi, iż wnioskowane koszty nie należą do kosztów celowych.

Strona pozwana z chwilą wydania przez Sąd Rejonowy w Zamościu nakazu zapłaty uwzględniającego powództwo zgłosiła swojego pełnomocnika w sprawie radcę prawnego A. K. wpisanego na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w W..

Przed Sądem pierwszej instancji odbyła się jedna rozprawa, na którą stawił się z upoważnienia pełnomocnika radcy prawnego aplikant radcowski przedstawiając stanowisko strony pozwanej wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty i pismach procesowych kierowanych do Sądu.

Jedyna rozprawa w tejże sprawie odbyła się w dniu 29 lipca 2013 r.

Pełnomocnik strony pozwanej wnioskuje o zwrot kosztów stawiennictwa w sądzie i przejazdu na trasie W.-Z. powołuje też stawiennictwo dwukrotne, a więc w dniu 24 maja 2013 r. oraz 29 lipca 2013 r.

W tej pierwszej dacie – jak dowodzi materiał dowodowy sprawy – zgłaszał osobisty wniosek pisemny w Sądzie o wyrażenie zgody na wykonanie fotokopii akt sprawy i na wykonanie tej czynności uzyskał zgodę /vide: k. 34/.

Koszty przejazdu na trasie W.-Z. strona pozwana określiła na 731,02 zł.

W ocenie Sądu owe koszty nie należą do kosztów celowej, koniecznej obrony praw mocodawcy.

Zasadą w postępowaniu sądowym w zakresie kosztów należnych pełnomocnikowi jest uwzględnienie kosztów jednego pełnomocnika prowadzącego kancelarię w miejscu siedziby Sądu.

Nie znajduje uzasadnienia uwzględnienie w kosztach należnych pełnomocnikowi, kosztów przejazdu z siedziby Kancelarii w W. do siedziby Sądu w Zamościu.

Nadto stawiennictwo pełnomocnika pozwanej w Sądzie w dniu 24 maja br nie wiązało się z żadną czynnością, która wymagała osobistej obecności pełnomocnika w Sądzie.

Uzyskanie odpisów, czy kopii wszystkich dokumentów mogło nastąpić drogą korespondencyjną na wniosek strony, co wiązałoby się z nieznaczącym i nieporównywalnym wydatkiem do kosztów związanych z przyjazdem do Sądu.

Dodatkowo Sąd zauważa, że wszystkie pisma procesowe składane przez stronę powodową w tejże sprawie były doręczone pozwanej i akta nie zawierały żadnych dokumentów, które nie były znane stronie pozwanej.

Dopuszczenie przez Sąd Najwyższy możliwości w szczególnych sytuacjach przyznania pełnomocnikowi, który jest adwokatem /co niewątpliwie należy interpretować rozszerzająco i odnosić także do radców prawnych/ zwrotu kosztów przyjazdu do Sądu nie może być interpretowane jako zasada, gdyż mogłoby takie rozumowanie prowadzić do nadużycia prawa.

Także Sąd Najwyższy w wyrażonych poglądach przywołanych wyżej pozostawia dyskrecjonalnej władzy sędziowskiej ocenę na tle konkretnego stanu faktycznego – zasadności wniosku.

Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia prawa podniesionego w zażaleniu, nie przekroczył też swobodnej oceny dowodów w zakresie przyjętych zasad rozliczenia kosztów procesu.

Nie można też podzielić stanowiska skarżącej, by charakter sprawy niniejszej należał do skomplikowanej, zawilej uzasadniającej zastosowanie przy ustaleniu wynagrodzenia pełnomocnika stawki wynagrodzenia wyższej niż minimalna przewidziana § 6 cytowanego wyżej Rozporządzenia M. Sprawiedliwości z 28 września 2002 r.

Mając powyższe ustalenia na uwadze Sąd Okręgowy w Zamościu postanowił, jak na wstępie w oparciu o treść art. 385 kpc w związku z art. 397 kpc.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego ma swoje oparcie w treści art. 98 § 1 kpc w związku z art. 108 § 1 kpc oraz § 13 ust. 2 pkt 1 cytowanego w pełnym brzmieniu Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r.